

محمد رضا لطفی

سینما یک هنر تکنیکال است، یعنی هنری که وابسته به تکنیک است. بحث تکنیکی که می‌گوییم ورای موضوع صنعت و مقوله هنر/صنعتی بودن سینماست. شما برای بروز هنر و خلاقیتی که مدنظرتان است، خواه‌ناخواه وابسته به تکنیک هستید. این برخلاف تئاتر، ادبیات، نقاشی و… است. شما در آن هنرها آن چنان و آن‌قدر وابسته به تکنیک نیستید، ولی در سینما هرچقدر هم که یک تفکر ناب، یک حرف تازه، یک نگاه و زاویه جدید، بگر، دست‌نخورده، اکسپریمتال و تجربه‌گرایانه داشته باشید، در نهایت با بازوهای تکنیکی مجبور به انتقال آن به مخاطب هستید و طبیعی است که آن تفکر و هنر شما با دوربینی مانند رد بسیار بهتر به مخاطب منتقل می‌شود تا یک دوربین آماتور. طبیعتاً آن تفکر، نگاه و خلاقیتی که در ذهن شما هست، با یک طراحی صحنه قوی‌تر و تکنیکال‌تر و با دست‌بازتر بسیار بهتر به مخاطب منتقل می‌شود. در مقوله صدا، تدوین، موسیقی و… نیز شما هرچقدر هم که خلاقیت داشته باشید، در نهایت نیاز به تکنیک و امکانات دارید.

حالا اگر بحث فیلم کوتاه را کنار بگذاریم و مشخصا درباره فیلم ۱۰۰ثانیه‌ای صحبت کنیم، باید بگوییم اولاً فیلم ۱۰۰ثانیه‌ای ساختن کار بسیار سختی است، شما هرچقدر زمانتان کوتاه‌تر باشد برای انتقال گفته‌ها، خلاقیت و نگاهتان، طبیعتا کار سخت‌تری دارید. اینکه مثلا به شما بگویند درباره موضوعی در پنج جمله صحبت کنید یا بگویند در ۵۰ صفحه می‌توانید صحبت کنید؛ طبیعتا در ۵۰ صفحه دست شما بسیار بازرتر از پنج خط است و باید آن‌قدر خلاقیت و اشراف داشته باشید که بتوانید آن را بروز دهید.

به بحث تکنیک بازمی‌گردم، در فیلم ۱۰۰ثانیه‌ای وابستگی به تکنیک به طرز شگفت‌انگیزی کم می‌شود… این حتی در فیلم کوتاه هم آن‌قدر نمود ندارد یعنی شما باز هم در فیلم کوتاه تا اندازه زیادی، مانند فیلم بلند سینمایی وابسته به تکنیک هستید. ولی جالب است که در فیلم ۱۰۰ثانیه‌ای شما از این مقوله تا حد زیادی رها می‌شوید. شما یک فیلم ۱۰۰ ثانیه‌ای را می‌توانید با یک موبایل بسازید. در فیلم ۱۰۰ثانیه‌ای مخاطب از شما طلب تکنیک نمی‌کند. اگرچه

رهایی از تکنیک در یک هنر تکنیکال

همچنان وابسته‌اش هست ولی این وابستگی درصد زیادی کم می‌شود و شما حتی می‌توانید با پول توجیبی فیلم ۱۰۰ ثانیه‌ای بسازید.

در دنیای امروز که به عصر شتاب لقب گرفته فیلم ۱۰۰ثانیه‌ای می‌تواند خیلی کاربرد داشته باشد؛ به‌گونه‌ای که حتی در اینستاگرام هم بتوان فیلم‌ها را به اشتراک گذاشت. پس جشنواره فیلم ۱۰۰ قدم خوب و درستی برای معرفی این نوع فیلم‌هاست، اما آیا به اندازه کافی و کفایت درباره فیلم ۱۰۰ثانیه‌ای تمرکز و سرمایه‌گذاری شده است؟ سرمایه‌گذاری نه برای تولید، سرمایه‌گذاری برای اینکه مخاطب با آن آشنا شود. آیا جشنواره فیلم ۱۰۰ کافی است؟ آیا کارکرد خیلی متعالی داشته است؟ پاسخ همه این سؤال‌ها خیر است. اگرچه این جشنواره خوب است ولی کافی نیست.

بسیار راحت می‌توان فیلم ۱۰۰ثانیه‌ای را در جای مختلف ابعاد فرهنگی کنجاند و مخاطب را راحت با آن آشنا کرد. در حقیقت این آثار بسیار کارکرد دارند و می‌توان آنها را قبل از شروع هر سانس در سینماها،

«شرق» به بهانه انتصاب مدیرعامل جدید خانه سینما چالش‌های این نهاد صنفی را بررسی می‌کند

اولویت خانه سینما چیست؟

وظیفه و مأموریت نهاد صنفی رصد و پایش مناسبات شغلی است

محمدمهدی عسگریپور نیز چند ماه پیش و قبل از برگزاری هیئت‌مدیره خانه سینما درباره مواضع وزارت ارشاد در برخورد با هنرمندان و وظایف یک نهاد صنفی به «شرق» گفت: «ما سینماگران باید این سؤال را از خودمان برسیم که درحال‌حاضر با چه چیزی مواجهیم؟ با چگونه جریان صنفی‌ای روبه‌رو هستیم که گاهی درمورد بعضی از مسائل سینما ممکن است اظهارنظر کند و در برخی موارد کلیدی سکوت پیشه می‌کند. وظیفه و مأموریت نهاد صنفی رصد و پایش مناسبات شغلی است و در برابر هرگونه وضعیتی باید موضع‌گیری داشته باشد تا بتواند از حقوق حقه اعضایش دفاع کند، پس از این مرحله داشتن نقشه و برنامه برای بهبود مناسبات شغلی سینماست و باید بکوشد با رایزنی با نهادهای متکثر حاکمیت و اقااع افکار عمومی در تنظیم قانون و ضوابط سینما مؤثر و فعال شود تا از این مسیر به پیشرفت سینما و تعالی سینماگران کمک کند. مباحثی مثل بیمه تکمیلی سینماگران که از مسائل جاری امروز است پیش‌ترها در نتیجه کوشش مداوم همکاران صنف، عملیاتی شده است. نهاد صنفی برای تحقق مأموریت و اهدافش جز رصد مناسبات شغلی، رایزنی مداوم با همکاران و آگاهی بخشی افکار عمومی ابزار دیگری ندارد. نباید به اینجایی برسیم که همه‌چیز چون خانه‌ای روی آب باشد به‌گونه‌ای که به هر موضوعی چه در سطح داخلی و چه بین‌المللی می‌رسیم، بر اثر بی‌کفایتی و نبود دانش و تجربه کافی به یک بحران تبدیل شود.

پرشش من این است که اساسا نهاد صنفی چه کاری انجام می‌دهد؟ آیا باید صرفا نقش تسهیل‌کننده اجرای اوامر وزارت ارشاد را داشته باشد؟ گاهی اوقات این موقعیت خطا را با سکوت یا با بی‌عملی یا حتی با انفعال تسهیل می‌کنیم. اگر قرار است این نقش را داشته باشیم، بی‌شک باید منتظر این هم باشیم که ضلع سوم که خود هنرمندان هستند، برای دفاع از کیششان وارد ماجرا شوند. این فرمولی نیست که من آن را کشف کرده باشم. سیر طبیعی امر است که اگر ضلع اول کار خودش را درست انجام ندهد و ضلع دوم دچار انفعال باشد، ضلع سوم کارش را خودش انجام می‌دهد. راه هرکسی به طریق خودش؛ یعنی یکی با نوشتن نامه، دیگری با رفتن یا رفتن به جشنواره داخلی یا خارجی. مسئله من امروز نه ضلع اول یعنی نهاد حاکمیتی است و نه ضلع آخر که هنرمندان هستند؛ چراکه به اعتقاد من هنرمندان در این میانه، راه خودشان را ناگزیر و به طور طبیعی پیدا می‌کنند؛ بنابراین ما الان با این موقعیت مواجه هستیم که هر نوع رفتاری در حوزه سینما را می‌توانیم طبیعی بدانیم. مثلا وزارت ارشاد تصمیم می‌گیرد به طور غیرقانونی فعالیت برخی از سینماگران را ممنوع کند، اگر نهاد صنفی از کنار این ماجرا عاقبت‌طلبانه عبور کند، می‌توانیم بگوییم این هم طبیعی شده است و اگر فیلم‌ساز یا هرکدام از همکاران ما در برخورد با این موضوعات متقابلا اظهار نظر یا عملی انجام بدهند، هم طبیعی است و این یک زیست‌بوم جدید است که حتما تبلات خودش را خواهد داشت!».

مشکلات خانه سینما در چه اول متوجه ساختار آن است

ابوالحسن داودی، تهیه‌کننده، فیلم‌نامه‌نویس و کارگردان سینمایی ایران، پیش از این در گفت‌وگو با «شرق» نقش تاریخی در اساسنامه خانه سینما را از دلایل اصلی فرازونشیب این نهاد صنفی برشمرد. او دراین‌باره گفت: «مشکلات خانه سینما در درجه اول متوجه ساختار آن است و مهم‌ترین بخش این ساختار اساسنامه است که به نسبت شرایط و تعاریف روز اصناف، کهنه و شدیدا ناقص است و باید خیلی سال‌ها قبل در آن بازنگری صورت می‌گرفت که البته در دوره‌هایی این اراده هم بود. به هر حال تا امروز اتفاقات مختلف اجتماعی و سیاسی و صنفی و همچنین اهمال بعضی از هیئت‌مدیره‌ها، مانع از این بازنگری

شد. نباید فراموش کنیم که بنیاد همه اصناف در جهان بر مبنای یک ساختار هرمی از پایین به بالا شکل گرفته است. در این ساختار عده‌ای براساس نیاز و منافع مشترک، می‌توانند تشکیلاتی را به وجود آورند و براساس این آن مجموعه هیئت‌مدیره‌ای پیدا می‌کند. خانه سینما برخلاف همه قواعد صنفی در همه دنیا از بالا به پایین شکل گرفت. به بیان دیگر خانه سینما از همان ابتدا نه براساس نیاز سندنیکایی، بلکه «به‌فرموده» شکل گرفت. اگرچه در این موضوع معنی که بخشی از قدرت خودشان را از عرصه سیاست از دست داده بودند؛ بنابراین سعی کردند بخشی از آن را در ساختار صنفی نگه دارند. در ادامه صنف را تشکیل دادند، ولت‌مردان به آخر کار رسیده در مدیریت دولتی بودند، به این معنی که بخشی از قدرت خودشان را از عرصه سیاست از دست داده بودند؛ بنابراین سعی کردند بخشی از آن را در ساختار صنفی نگه دارند. در ادامه صنف هم باید قدرت می‌گرفت که ایسن اتفاق کم‌وبیش افتاد؛ اما به دلیل این اشکال ساختاری یعنی وارونه‌بودن ساختار صنفی از همان ابتدا، مشکلات یکی پس از دیگری ظاهر شدند». داودی گفت: «اساسنامه خانه سینما که مهم‌ترین وجه تشکیل‌دهنده این ساختار است، قطعا نیاز به بازنگری دارد. از همان دوره‌هایی که خود من در هیئت‌مدیرت خانه سینما حضور داشتم، گروه‌های زیادی به تناوب روی اساسنامه کار کردند. آخرین گروه کارشناسی چیزی نزدیک به ۷۰۰ ساعت کاری، در عرض یک سال روی یک اساسنامه جدید کار کرده بودند و هیئت‌مدیره قبلی به دلیل همان تشست و اختلاف نظر برخلاف قانون و همه قواعد صنفی و حتی کاملا خلاف مفاد اساسنامه قبلی، مانع از رسیدن اساسنامه به مجمع عمومی و تصویب شدند. درصورتی‌که اگر اساسنامه در یک سال گذشته تصوب می‌شد، شاید جلوی بسیاری از اشکالات و مسائل و درگیری‌هایی که در این چند هفته اتفاق افتاد، می‌گرفت.»

داودی در پاسخ به این پرسش که تا چه اندازه گلابه‌های هنرمندان در سال‌های اخیر از خانه سینما و عملکردش به‌حق است؟ گفت: «اگر بخواهیم واقع‌بینانه به این موضوع نگاه کنیم، به همان توضیحی برمی‌گردد که همان اول نسبت به ساختار اولیه خانه سینما اشاره کردم. دقیقا همان گنگ و الکن و سلاکت‌بودن اساسنامه نسبت به خیلی از مسائل جدید، متأسفانه در تمام این سال‌ها خانه سینما را تبدیل به شترگاوپلنگی کرد که هر فردی تصویر خودش را در آینه آن می‌بیند؛ یعنی خانه سینما از نظر مجموعه مطالبه‌گانش، بیشتر شبیه داستان فیل در تاریکی مثنوی مولوی است. هر فردی هر تصویری را که خودش نیاز دارد، از آن مطالبه می‌کند. یکی آن را به‌عنوان سازمان حمایت‌کننده سیاسی می‌بیند و دیگری به‌عنوان سازمان حمایت‌کننده از اعضا و رسیدگی به معیشت هنرمندان؛ درحالی‌که خانه سینما قطعاً نهاد سیاسی نیست و جای نیست که تفکرهای مختلف سیاسی در اداره آن دخالت مستقیم داشته باشند؛ چیزی که اتفاقا در همین هیئت‌مدیره جاری می‌بینیم. اختلافاتی که در هیئت‌مدیره وجود داشت، بیشتر اختلافاتی از منظر سیاسی بود. وجود دو نگاه متفاوت که یکی نگاه سیاسی یا حاکمیتی بود و طرف دیگر، نگاه مستقل و حق‌خواه داشت که این دو نگاه دانما با هم در حال تعارض بودند؛ درحالی‌که خانه سینما یک نهاد صنفی است و باید کاملا خارج از جریان‌های شدید و غلیظ سیاسی تعریف شود؛ بنابراین ضروری‌ترین و اولین وظیفه هیئت‌مدیره جدید بازنگری در اساسنامه است که البته بخش بسیار مهمی از آن انجام شده».

در چند ماه گذشته اعضای هیئت‌مدیره خانه سینما سعی کرده‌اند در کنار اعضای خود باشند؛ اما به نظر می‌رسد امروز مشکلات معیشتی هنرمندان ازجمله مواردی است که به یکی از چالش‌های اصلی این نهاد صنفی تبدیل شده است و باید دید رویکرد خانه سینما در مسائلفات مختلف اجتماعی و سیاسی سینما چیست؟

شرق: مرضه برومند، کارگردان صاحب‌نام سینما و تلویزیون ایران، بر صندلی مدیرعاملی خانه سینما تکیه زد. سرانجام پس از گذشت شش ماه از برگزاری انتخابات هیئت‌مدیره خانه سینما، سیزدهمین مدیرعامل این نهاد صنفی معرفی شد و برومند مدیرت این نهاد صنفی را عهده‌دار شد. مردادماه سال جاری چند ساعت مانده به شروع مجمع عمومی خانه سینما، با ارسال نامه‌ای از سوی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی برای بررسی صلاحیت نامزدها این مجمع لغو و به زمانی دیگر موکول شد. منوچهر شاهشواری، مدیرعامل و محمدعلی نجفی، رئیس هیئت‌مدیره پیشین خانه سینما، از سمت خود استعفا دادند و در کنار تمام حواشایی ایجادشده به سر چرایي این کناره‌گیری‌ها، انتخابات به زمان دیگری موکول شد و تمام توجهات را به برگزاری انتخابات هیئت‌مدیره جدید خانه سینما جلب کرد. در نهایت شهریورماه انتخابات خانه سینما برپا شد و هفت عضو اصلی و دو عضو علی‌البدل این هیئت براساس تعداد آرای کسب‌شده مشخص شدند. از بین نامزدهای این دوره از انتخابات هیئت‌مدیره، علی لقمانی، رسول صدرعاملی، محمدمهدی عسگریور، مسعود امیری‌تیرانی، علی دهکردی، حبیب اسماعیلی و علیرضا حسینی به عنوان اعضای هیئت‌مدیره، همچنین جابر قاسم‌علی و امیرحسین اثباتی اعضای علی‌البدل انتخاب شدند. فاطمه زبوری، روح‌انگیز شمس و عبدالله اسکندری نیز به عنوان اعضای شورای صیانت برگزیده شدند. سینماگرانی به‌جز محمدمهدی عسگریور که در دوران پرتنش خانه سینما، مدیرعامل و عضو هیئت‌مدیره خانه سینما بود، بقیه اعضای اصلی منتخب این دوره، تاکنون سابقه حضور در هیئت‌مدیره خانه سینما را نداشتند. اما در اولین جلسه هیئت‌مدیره خانه سینما که در تاریخ ۱۷ شهریور ۱۴۰۱ برگزار شد، اعضای هیئت‌مدیره پس از بحث و گفت‌وگو دربار‌ه اولویت‌ها، نیازها و برنامه‌های پیش‌بینی شده، به اتفاق آرا محمدمهدی عسگریور را به‌عنوان رئیس هیئت‌مدیره دوره شانزدهم خانه سینما انتخاب کردند. انتخاب مدیرعامل خانه سینما پس از گذشت مدت‌زمانی طولانی از انتخابات هیئت‌مدیره این نهاد صنفی به یکی از موضوعات چالشی تبدیل شده بود، چراکه طبق اساسنامه حدود ۹۰ روز برای انتخاب مدیرعامل زمان در نظر گرفته شده است و طی چند ماه گذشته این امر مهم به دلایل گوناگون به تعویق افتاد. بسیاری پذیرفتن این مسئولیت در شرایط بحرانی سینما را دلیل عدم استقبال اهالی سینما از این منصب می‌دانستند.

اعلام رسمی نام مدیرعامل خانه سینما

شنبه ۱۳ مرداد هیئت‌مدیره خانه سینمایی ایران مرضیه برومند فیلم‌ساز پیش‌کسوت سینمای ایران را به عنوان مدیرعامل خانه سینمای ایران انتخاب کرد. در متن خانه سینما پس از معرفی او به عنوان مدیرعامل جدید خانه سینما آمده: «مرضیه برومند با بیش از ۴۰ سال سابقه توانایی مدیریت‌کردن را هم دارد. مرضیه ایران یکی از مهم‌ترین زنان تأثیرگذار ایرانی است. هیئت‌مدیره خانه سینمایی ایران به نمایندگی از جامعه اصناف سینمایی با ابراز خشنودی از پذیرش این پیشنهاد از سوی خانم مرضیه برومند، امیدوار است این انتخاب زمینه بهبود وضعیت جامعه سینماگران ایران را فراهم سازد». مرضیه برومند پس از منوچهر عسگری‌نسب، محمد آقاچانی، تورج منصوری، احمدرضا دوشی، یادالله صمدی، منوچهر محمدی، ابوالحسن داودی، سیدضیا، هاشمی، رضا میرکریمی(۲ دوره)، محمدمهدی عسگریور، سیدرضا میرکریمی و منوچهر شاهشواری مدیرعاملی این نهاد صنفی را عهده‌دار شده است.

اوتام مشخصات یک مدیر اداره

محمدعلی نجفی، کارگردان و فیلم‌نامه‌نویس پیش‌کسوت سینمایی ایران، درباره انتخاب مرضیه برومند به عنوان مدیرعامل جدید خانه سینما به «شرق» گفت: «به نظرم بیک کارگردان قطعاً توانایی مدیریت‌کردن را هم دارد. مرضیه برومند در همه این سال‌ها نشان داده بسیار قاطع روی مواضع و تصمیماتش ایستادگی می‌کند و تصور می‌کنم روزهای خوبی در انتظار خانه سینماست.»

او که در دوره پیشین رئیس هیئت‌مدیره خانه سینما بود، در بخش دیگری از صحبت‌هایش گفت: «به اعتقاد من مرضیه برومند تمام مشخصات یک مدیر ا دارد. وقتی خودم را در مدیریت با خانم برومند مقایسه می‌کنم اگر به او نمره ۱۰۰ بدهم که خودم ۶۰ می‌دهم. اداره‌کردن یک نهاد صنفی به‌هیچ‌وجه کار ساده‌ای نیست. به محض اینکه خبر حضور او به‌عنوان مدیرعامل جدید خانه سینما را شنیدم با خودم فکر کردم چه اتفاقی افتاد که او این مسئولیت را پذیرفت؟» او ادامه داد: «با تمام وجودم به اهالی و خانواده سینما و خانه سینما تریک می‌گویم و به عنوان عضوی از این خانواده در این مسیر اگر کاری از دستم بربیاید انجام خواهد داد». کارگردان سریال «سربداران» در پاسخ به این پرسش که اوامورهای خانه سینما در حال حاضر چیست؟ و مدیرعامل جدید باید به چه چیزها توجه داشته باشد؟ گفت: «به نظرم در حال حاضر مهم‌ترین مورد معیشت اهالی سینماست. ایجاد فرصت شغلی برای سینماگران که به دنبال آن معیشت بهتری داشته باشند. مدیریت این مورد قطعا کار ساده‌ای نیست که یقین دارم مرضیه برومند در انجام آن موفق خواهد بود. یکی از مهم‌ترین مواردی که از نظر من در مدیریت این نهاد صنفی لازم است، تفاوت قائل‌نشدن بین تمامی اعضای خانه سینماست. این رویکردی است که مدیرعامل خانه سینما باید در نظر بگیرد و دیگری تفاهمی است که باید با هیئت‌مدیره داشته باشد و فکر می‌کنم هر دو مورد در خط و مشی مرضیه برومند هست». او ادامه داد: «خوشحالم که یک خانم مدیرعامل خانه سینما شد. مدیریت خانم‌ها در کارهای صنفی سال‌هاست که ثابت شده و نتایج موفقیت‌آمیزی داشته است. زنده‌یاد فرشته طائرپور و خدماتی که او به سینما کرد، مثال بارز این موضوع است. به یقین که سینما بعد از رفتن او تیم شد. درباره حضور مرضیه برومند هم فکر می‌کنم باید منتظر اتفاقات خوبی در خانه سینما باشیم، چراکه او کارگردان و طکف و لطافت هنری را هم دارد».

در تلویزیون، در فضای مجازی و در جشنواره‌های مختلف فیلم به نمایش گذاشت اما متأسفانه این اتفاق رخ نمی‌دهد که از ضعف‌های این قضیه است.

متأسفانه فیلم ۱۰۰ثانیه‌ای بسیار مهجور است، در حالی که خیلی راحت می‌تواند به سبب بصری جامعه مخاطب فرهنگی‌مان تزریق شود. حتی نیاز به سرمایه‌گذاری آن چنانی هم ندارد و تنها همت و یک مقدار فکر می‌خواهد. جشنواره فیلم ۱۰۰ اگرچه خوب است ولی به نظر من اصلا کافی نیست، چون آن اتفاقی که باید و در نهایت لازم است نمی‌افتد که یکی از عمده دلایل آن این است که متولیان فرهنگی آن را جدی نمی‌گیرند و فکر می‌کنند همین که جشنواره‌ای برگزار شد کفایت می‌کند.

فیلم کوتاه ۱۰۰ثانیه‌ای می‌تواند منجر به کشف استعداد شود و معرفی آن نیاز به سرمایه‌گذاری آن چنانی هم ندارد. اما متأسفانه یک تفکر جدی و یک انگیزه قوی برای این کار وجود ندارد.

اخبار برگزیده

محمد جواد نظری گلیایگانی درگذشت

محمد جواد نظری گلیایگانی، بازیگر و تهیه‌کننده یکشنبه ۱۴ اسفند در ۷۲ سالگی بر اثر سکنه قلبی از دنیا رفت.

حسن صفدری، شاعر و پسرعمه این بازیگر، در صفحه شخصی خود نوشته است: «محمد جواد نظری گلیایگانی (پسرعمه‌ام). در طول ۵۰ سال فعالیت هنری‌ش بیش از ۹۰ آهنگ خوانده، بالغ بر ۵۰ فیلم ساخته، اولین فیلمش «مادر» در دهه ۵۰ و آخرین فیلم او «آقای شانس» با شرکت اکبر عبیدی در دهه ۷۰ بود، کاراکتر «آتی» که ساخته و پرداخته او در سریال تلویزیونی «آینه عبرت» بود، یکی از پرطرفدارترین سریال‌های تلویزیونی دهه ۷۰ بود که در زمان جنگ ایران و عراق پخش می‌شد. آن زمان مردم برای رهایی از فشارهای عصبی جنگ، شب‌ها پای تلویزیون‌ها زهر و استرس آن روزشان را با دیدن سریال «آینه عبرت» خنثی می‌کردند. آتی خودش بود. در زندگی هم آتی بود. زمانی هم که دستش به دهانش می‌رسید، از کمکی به دوستان و فامیل فروگذار نکرد. ولی شوربختانه در زمانی که دیگر فعالیت هنری‌اش به پایان رسید، از دوستان نیازمند گذشته‌اش خبری نبود. آتقی امروز ما را تنها گذاشت. یادش گرامی! بی‌شک آهنگ‌ها و فیلم‌هایش او را تا ابد جاودان ساخت، خداحافظ پسرعمه عزیزم، روح‌ت در آرامش پسر دایی حسنعلی!».

جواد گلیایگانی (زاده ۲۶ اسفند ۱۳۲۹ در گلیایگان) تهیه‌کننده و بازیگر اهل ایران بود. او با بازی در نقش آتقی در سریال آینه عبرت تبدیل به یک بازیگر معروف ایرانی شد.

او در فیلم‌های سینمایی آقای شانس (۱۳۷۳)، مزدوران (۱۳۶۳)، نقطه ضعف (۱۳۶۲)، عصیانگران (۱۳۶۰)، شجاعان ایستاده می‌میرند (۱۳۵۹)، باغ بلور (۱۳۵۷)، زرخرید (۱۳۵۷) و سریال‌های تلویزیونی آتیه (۱۳۷۴)، برگ‌ریزان (۱۳۷۰) و آینه عبرت (۱۳۷۰) بازی کرده است.

او همچنین تهیه‌کنندگی فیلم‌های مزدوران (۱۳۶۳)، شیلات (۱۳۶۲)، نقطه ضعف (۱۳۶۲)، عصیانگران (۱۳۶۰) و شجاعان ایستاده می‌میرند (۱۳۵۹) را بر عهده داشته است.

بازگشت پاتوق فیلم کوتاه به سینماهای کشور

هشتمین فصل پاتوق فیلم کوتاه با همکاری مؤسسه فرهنگی – تبلیغاتی بهمن سبز- پخش رویش از امروز دوشنبه ۱۵ اسفند ۱۴۰۱ در پردیس سینمایی بهمن تهران آغاز به کار می‌کند.

این فصل شامل ۹۲ فیلم کوتاه منتخب در ژانرهای گوناگون است که طی ۲۳ هفته، روزهای دوشنبه از ساعت ۱۵ در پردیس سینمایی بهمن تهران به نمایش درخواهد آمد؛ همچنین هر هفته و پس از نمایش آثار، جلسات نقد و بررسی با حضور منتقدان، کارشناسان و عوامل فیلم‌ها برگزار خواهد شد.

شایان ذکر است، پاتوق فیلم کوتاه در این فصل نیز مانند دوره‌های گذشته، هم‌زمان با تهران در سینماهای سراسر کشور به میزبانی دفتر انجمن سینمای جوانان ایران برگزار می‌شود.

علاقه‌مندان می‌توانند به‌صورت رایگان، هر هفته با حضور در پردیس سینمایی بهمن تهران، از جلسه ارکان و نقد و بررسی فیلم‌ها استفاده کنند.

فیلم «همه‌جا همه‌چیز یک‌باره» با ۷ جایزه از جوایز اسپریت ۲۰۲۳ به خانه رفت

مهسر: «همه‌جا همه‌چیز یک‌باره» در حالی که با کسب هشت نامزدی از جوایز اسپریت پیشتاز این جوایز بود موفق شد هفت جایزه را از آن خود کند که کسب جایزه بهترین فیلم و بهترین کارگردانی و فیلم‌نامه برای دانیل کوان و دانیل شاینرت از جمله آنهاست. این فیلم همچنین برای بازی میشل یئو جایزه بهترین بازیگر نقش اصلی، برای بازی هی هوی کوان جایزه بهترین بازیگر نقش مکمل، برای بازی استفانی هسو جایزه بهترین عملکرد و نیز جایزه بهترین تدوین را برد.

این فیلم که ساخته دو دانیل است «تار» تاد فیلد با هفت نامزدی را پشت سر گذاشت و «تار» در نهایت جایزه بهترین فیلم‌برداری را برد.

«اقتراسان» شارلوت ولز هم با کسب پنج نامزد پشت سر این دو فیلم جای داشت که در نهایت جایزه بهترین فیلم بلند اول را دریافت کرد. هر سه این فیلم‌ها در رقابت اسکار هم در فهرست نامزدها جای دارند؛ هرچند «همه‌چیز همه‌جا…» با کسب ۱۱ نامزدی از اسکار، آنجا هم پیشتاز است.

برنده سال پیش بهترین فیلم جوایز اسپریت فیلم «دختر گمشده» مکی چیلمان بود که در اسکار در این بخش نامزد هم نشده بود و برنده سال ۲۰۲۱ «سرزمین آوارگان» کلویی ژائو بود که جایزه بهترین فیلم اسکار را هم کسب کرد. در بخش بهترین مستند «همه زیبایی و خون‌ریزی» عنوان بهترین فیلم مستند را کسب کرد و جایزه بهترین فیلم بین‌المللی به «جوی‌لند» از پاکستان رسید. اسمال نامزدهای بهترین بازیگر اسپریت بدون جنسیت نامزد شده بودند و کیت بلانچن و میشل یئو در کنار بل سکاال از ۱۰ بازیگر نامزدشده در این بخش بودند. «زن‌ان حرف می‌زنند» ساخته سارا پولسی هم جایزه رابرت آلتمن را برد که به کارگردان، کارگردان بازیگران و گروه بازیگران یک فیلم اهدا می‌شود.

در بخش تلویزیونی «خرس» بهترین سریال تازه شد و کونتیا برانسون برای «دبستان آبوت» بهترین بازیگر اصلی و آیو-اریبیری برای «خرس» بهترین بازیگر نقش مکمل شدند. جایزه بهترین سریال مستند با سریال بدون فیلم‌نامه هم به «تمرین» رسید. جایزه ایندیندندت اسپریت در سال ۱۹۸۴ با هدف جایزه‌دادن به فیلم‌سازان مستقل پایه‌گذاری شد.